

DCÉRY
strážcu majáka

JEAN E.
PENDZIWOLOVÁ

DCÉRY
strážcu majáka

DCÉRY

strážcu majáka

JEAN E. PENDZIWOLOVÁ

Original title: Jean E. Pendziwol: THE LIGHTKEEPER'S DAUGHTERS

Copyright © 2017 by Jean E. Pendziwol

Cover design: Designed by Charlotte Abrams-Simpson/Orionbooks

Cover photo © Sky: Plainpicture/Tilby Vattard

Dragonflies: Plainpicture/Anja Weber-Decker

Lighthouse: Arcangel Images/Joana Kruse

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2017

Translation © Veronika Maťušová, 2017

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Denisa Stareková

Prvé vydanie

V knihe bol použitý citát z diela E. A. Poe: Havran, Zlatý skarabeus,

Príhody Arthura Gordona Pyma (Tatran 1984)

Preklad básne: Jana Kantorová-Báliková

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-687-2

Richardovi

*A už som ľúbiť neprestal
jazero v skalnej tísine,
kde borový les k výškam čnie.*

Jazero

EDGAR ALLAN POE

(1809 - 1849)

Prvá časť

Konce a začiatky

1

Arnie Richardson

Čierny labrador už starne. Artritickými nohami stuhnuto vykračuje po vychodenom chodníku, opatrne prekračuje korene a svoje zavalité telo presúva pomedzi kmene smrekov a topoľov. Ňufákom posiatym sivými škvrnami ňuchá blízko pri zemi a hľadá stopu svojho pána.

Tak vyzerá ich ranný rituál. Prejdú sa od chatiek mestečka Silver Islet cez les k Middlebrunskému zálivu. Je to ich zvyk už od čias, keď bol labrador ešte len šteňa na tenkých labkách. Dokonca už vtedy, pred všetkými tými rokmi, mal muž biele vlasy, oči mu vrúbili vejáriky vrások a bradu mal poprášenu striebrom. Teraz obaja spomaľujú, muž i pes, trápia ich stuhnuté kĺby, kráčajú opatrne. Každé ráno, prv než za prvých oranžových lúčov úsvitu vyrazia, sa privítajú s pocitom tej najobvyčajnejšej radosti z toho, že majú na prechádzku ďalší deň.

Muž sa pohodlne opiera o vychádzkovú palicu, hrčavý kus jedľového dreva, ktorú najprv vyleštili vlny Horného jazera a potom ju sám lakoval vo svojej dielni, kým sa neleskla. Ne potrebuje ju, až kým cestička nezačne stúpať. Vtedy ju zovrie pevnejšie a drevo sa stáva jeho súčasťou, nevyhnutnou a neoddeliteľnou. Zastane na vrchole hrebeňa. Stretávajú sa tam dva chodníky. Ich cestička sa spája s oveľa širšou a frekvento-

vanejšou trasou, ktorá tvorí súčasť systému turistických chodníkov provinčného parku Sleeping Giant. V parku je ticho, aspoň zatiaľ.

Mystické miesto, tento polostrov vyčnievajúci do Horného jazera. Ostro rezané skalnaté útesy a obrúsené hrebene, tajomne vytvarované vetrom, dažďom a časom, sa ponášajú na obra spiaceho v kolíske ľadovej sivej vody. Legendy hovoria, že boh kmeňa Odžibva Nanibijou si ľahol pri vstupe do Hromového zálivu a premenil sa na kameň, aby tak navždy chránil bohaté ložiská striebra. Príbeh je možno mýtus, striebro však nie. Začalo sa ťažiť, štôlne sa zarezali hlboko pod hladinu jazera, odkiaľ baníci získavali rudu zo žíl, nepretržite ohrozovaní okolitou vodou. Vďaka baniam vzniklo mesto, vlastne len osada, zoskupenie drevených domčekov, kovárskej vyhne a obchodu, ktoré napokon všetci opustili, keď jazeró zvíťazilo a pochovalo striebro do ľadového hrobu. O niekoľko rokov prišli chalupári, pozametali podlahy, oprášili stoly, vyľestili okná a pribili uvoľnené škridly a Silver Islet znova ožil, aj keď len na jednu sezónu v roku. Celé generácie mužovej rodiny v jednej takej chalupe trávievali leto a na niekoľko dní, ba dokonca týždňov, sa zastavili aj v zime, ak to počasie dovoľilo. Týmto chodníčkom kráčať už ako malý chlapec.

Muž a pes začnú zostupovať k pobrežiu. Chodníček sa hadí k zálivu a pes za sebou chvostom kreslí vo vzduchu polkruhy. Starcova palica striedavo tupo udiera do vlhkej pôdy a klopká o tvrdé kamene. Horné jazeró sa čerí a striasa zo seba závoj hmly, ktorý ho v noci zahalil. Hmlové sirény majúkov na ostrovoch Trowbridge a Porphyry teraz mlčia, ale hodiny pred úsvitom volali na neviditeľné plavidlá, ktoré opatrne upravovali svoj kurz cez Hromový záliv, okolo mysu na

úpätí vrchu Spiaci obor, ďalej smerom k ostrovu Isle Royale a po plavebných trasách na Hornom jazere. Stúpajúce slnko a osviežujúci vietor odohnali zvyšné chumáče a namiesto zlovestného volania sirén dvojicu na prechádzke sprevádza spev vtákov.

Varovanie by však bolo vhodnejší sprievod.

Keď pes ucíti blízkosť jazera, pridá do kroku. Hoci má unavené kosti a zrak mu slabne, stále je to labrador a voda ho k sebe priam volá. Predbehne svojho pána a klusá na pláž Middlebrunského zálivu. Z kopy naplaveniny, ktorú pri nedávnej búrke vlny vyniesli ďaleko na breh, uchmatne konár a pustí sa po pobreží. Labami vytvára v piesku cestičku, no len čo sa jeho stopy objavajú, jazero ich zmyje.

Muž veľmi nezaostáva, stačí to však na to, aby si ju pes všimol skôr, ako sa objaví prvý odtlačok nohy jeho majiteľa. Aj keď už má zahmlený zrak, labrador cíti jej prítomnosť a vie odhadnúť tvar, ktorý sa zjavuje za skalami, stromami, plážou a vlnami. Zastane vo vode, zabudne na konár a šteká.

Meria asi osem metrov, drevený trup má roztrieštený, na ľavoboku zívajú veľký otvor, sťažnosť sa hojdá, ako pod ňou stúpa a klesá hladina jazera. Každý nádych vody ju zdvíha zo skalnatého dna, aby vzápätí so zachvením dosadla späť. Hlavná plachta je stále napnutá, no potrhaná. Nakláňa sa nabok, podpalubie má prerazené, jazero ňou preteká. Muž sa ani nemusí pozrieť na názov namaľovaný na korme. Vie, že tam písaným písmom stojí *Tanečnica vo vetre*.

Nohy sa mu zabárajú do piesku, keď sa ponáhľajú k lodi. Jeho stopy dopĺňajú okrúhle koniec vychádzkovej palice, takže za sebou zanecháva akúsi správu v morzeovke. Plytký záliv vzadu vrúbia skaly. Plavidlo leží práve tam. Protestom lab-

radora nevenuje pozornosť, namiesto toho kričí na ľudí, ktorí by ešte mohli byť na palube. Potkýna sa k mysu, čľupne do ľadovej vody. Nohy mu odspodu trpnu, stráca v nich cit, no on si to nevšima a pokračuje pomedzi kamene, vyhyba sa nebezpečnej medzere medzi loďou a pobrežím a napokon sa vrúti do kabíny, kde zostane stáť, celý roztrasený.

Hoci nikdy predtým nebol na palube *Tanečnice vo vetre*, záplava spomienok ho takmer pohltí. Pri pohľade na polámané kormidlo a roztrhnutý povraz na dvíhanie a spúšťanie plachty zaspätkuje. Spomína si na pevnosť, ktorú obaja ako chlapci postavili z naplaveného dreva, pamätá si, ako mu zabrala ryba, keď prvý raz šli sami rybáriť do Walkerovho kanála v malej plachetnici menom *Sladký brášok*, cíti chuť piva, o ktoré sa podelili po tom, čo ho ukradli z piknikového košíka a odniesli na čiernu sopečnú pláž na vzdialenej strane ostrova Porphyry. Počuje zašepkať ich mená – Elizabeth a Emily.

„Dopekla, Charlie!“ prehovorí nahlas, s pohľadom upretým na sťažň, na potrhanú plachtu a na obrys dvoch čajok, ktoré plachtia vysoko nad ním. „Čo si to, došľaka, zase spravil?“

Nerozprávali sa šesťdesiat rokov, odkedy Porphyry pohltili plamene. Často vídal *Tanečnicu vo vetre*, počul príbehy o jej kapitánovi, o Elizabeth. O Emily. On a Charlie sa však nerozprávali. Vyslovili by tak svoju spoluvinu, nech už bola myslená akokoľvek dobre, a nakrmili by bolesť výčitkami. Prenasledovalo ho to. Neprešiel deň, aby na nich nepomyslel. Ani jeden jediný.

Starec sa musí oprieť, aby nadobudol rovnováhu, a cez schody do podpalubia nazrie do spodnej kajuty. V mláke vody pláva vankúšik na sedenie a bejzbalová čiapka. Na navigač-

nom stole leží kôpka kníh, pôvodne zabalená vo vyblednutej plachtovine, a pri nej zamotaný povrázok.

Sadne si na sedadlo kormidelníka. Labrador nešteká. Myšlienky mu rušia iba vtáky, tiché mrmlanie vetra a jazera a loď, ktorá sa s vrzgottom sťažuje. Charlie Livingstone nie je na palube.

Tanečnica vo vetre je bez života, okrem trepotajúceho sa svetla petrolejovej lampy, ktorá horí slabo, no vzdorovito, priviazaná k sťažňu ako maják.

2

Morgan

Zasraná strata času! Skupinka dobrákov si len tak posedáva a vymýšľa hlúpe zákony. *Zvažujeme možnosti...* Ako to len nazvali? *Nápravného programu*. Môžu povedať, že to skúsili, že sa zľutovali nad úbohou sociálne slabšou dušou – *len sa pozrite, akí sme úžasní a inovatívni!* Sú schovaní vo svojich maličkých svetoch s dokonalými slušnými deťmi, ktoré chodia do školy, robia si úlohy, bojujú za zákaz nezdravého jedla a za ukončenie hladu v Afrike, hrajú v basketbalovom tíme a v sobotu nikdy neprídu domov zhulené. Potľapkajú sa po pleci a povedia si: *Pozrite, akí sme skvelí rodičia. Pozrite, akí sme skvelí občania*. Keby tak vedeli...

Len nech zašívajú otvorenú ranu jedným malým stehom, len nech ma nasmerujú na správnu cestu. Ospravedlním sa a budem predstierať, že prijímam ich súcit. Veď to vlastne nebola moja vina. Za všetko môže systém.

Zasraná strata času!

Prehľadali mi batoh. Mala som ho zahodiť, kým som sa dostala do McDonaldu. Alebo aspoň tie plechovky od sprejov. Nemala som šancu vykrútiť sa z toho. *Nie, pán policajt. Vôbec som nebola pri domove dôchodcov Boreal. Nie, pane. S tými*

grafitmi nemám nič spoločné. To nie je moje. Len som to podržala kamarátovi. Ktorému? Och, hmm... nie je tu.

Debili! Nik sa za mňa neprihovoril. Nikto. Všetci sklopili oči a nasávali diétnu kolu s rovnakým blahosklonným výrazom, aký používajú ich rodičia. Úbožiatko. Môžeme ju z toho vôbec obviňovať?

Zjavne mohli.

Keď ma priviedli domov, videla som, že Laurie je našťvaná. Zasa ma počastovala prednáškou o sklamaní, pri ktorej sa mi oči vždy vyvracajú dohora. K nej a k Billovi ma umiestnili pred vyše rokom, a hoci sa tvária, že ich zaujímam, mne je to jedno. Nie sú to moji rodičia a ja nemám záujem predstierať, že nimi sú. Neostanem dlho. Som len ďalšie decko v pes-túnskej starostlivosti v zástupe podobných deciek, ktoré sa im premelú cez domácnosť.

Autobus sa s trhnutím zastaví pred rozľahlou budovou domova dôchodcov Boreal, vyloží ma a odfrčí. Stojím sama v tichej uličke lemovanej stromami a opiera sa do mňa studený vietor. Kde-tu sa popri obrubníku rozpadajú kôpky opadane-ho lístia. Pokračujem popri nich ku vchodu.

Bože, ako neznášam jeseň!

* * *

Dvere sú zamknuté a zopár ráz nimi trhnem, kým si všimnem zvonček. Jasné, že je zamknuté. Na tomto mieste býva kopa starých pracháčov, ktorí si môžu dovoliť súkromné opatrova-telečky, šéfkuchárov na plný úväzok a bývanie pri rieke. Prečo by ich to malo trápiť? Zrejme si ani nepamätajú, čo mali na raňajky. Stlačím tlačidlo a v reproduktore zapraská hlas. Ne-

rozumela som ani jedno poondiate slovo, ale predpokladám, že sa pýtajú, kto som.

„Tu je Morgan. Morgan Fletcherová.“

Nasleduje dlhá pauza, kým dvere zabzučia a zámok sa otvorí.

Nájdem kanceláriu, zastanem pri otvorených dverách a zaklopem. Za stolom sa v zložkách prehrabáva žena v strednom veku.

„Sadni si, Morgan,“ povie a ani sa neunúva zdvihnúť zrak.

Usadím sa teda na okraj jednej zo stoličiek a čakám. Na ceduli, takmer skrytej medzi hromadami papierov na stole, stojí „Anne Campbellová, dipl. s., výkonná riaditeľka“. Predpokladám, že to ona má na starosti môj „nápravný program“.

„Dobre,“ povzdychne si pani Campbellová a zoberie do ruky zložku. „Ty si Morgan Fletcherová.“ Zloží si okuliare a dá ich na stôl. „Pravdaže.“

Viem, čo vo mne vidí. Len to, čo chce. Vidí moje rovné čierne vlasy, zafarbené tak, aby žiarili ako polnoc. Vidí sivé oči orámované tmavou ceruzkou, úzke džínsy, vysoké čierne čížmy a rad strieborných náušnic, ktoré mi lemujú uši. Vidí moju bledú tvár, ktorú som si ešte viac zosvetlila, a žiarivé červené pery. Nevidí, že som možno trochu vystrašená. To jej neukážem.

Usadím sa pohodlnejšie a prekrížim si nohy. Teda takto to bude. Dobre.

Pani Campbellová otvorí zložku. „Nuž, Morgan, verejnoprospešné práce, všakže? Píše sa tu, že si sa zaviazala odstrániť tie grafity a pomôžeš aj s ďalšou údržbou pod dohľadom nášho hlavného údržbára.“ Znova sa na mňa pozrie. „Počas najbližších štyroch týždňov prídeš každý utorok a štvrtok hneď po škole.“

„Hej.“ Špičkou klopkám do prednej strany stola a obzerám si nechty. Nalakovala som si ich červenou farbou, rovnakou, akú mám na perách. Krvavočervenou.

„Pravdaže,“ povie. Opäť. Pani Campbellová na chvíľu stíchne a ja vidím, že ma skúma. Viem, čo je v tej zložke. Nechcem, aby ma súdila. Ešte horšie by bolo, keby ma ľutovala. Pohľadom prejdem na črepníkovú rastlinu na skrini. Povzdychne si. „Dobre teda, asi bude lepšie, keď ťa predstavím Martymu.“ Zložku s mojou minulosťou nechá na stole a ja nemám na výber. Nasledujem ju halou.

Marty je starý, ale nie taký starý ako tunajší obyvatelia. Všetkým vrátane okrúhleho brucha orámovaného červenými trakmi mi pripomína Santa Clausa, chýba mu len brada. Jeho obočie si žije vlastným životom, snehobiele huňaté chlpy z neho trčia na všetky strany a skrúcajú sa nadol. Nahrádzajú neexistujúci porast na hlave so žiarivou plešinou a zanedbaným pásom vlasov od ucha k uchu. Najviac ma však upútajú oči pod neskrotným obočím. Sú prenikavo modré ako obloha za chladného zimného dňa.

Marty sedí za starým kartovým stolíkom strčeným pri stene prepchatého skladu. Na doske leží hĺba novín a kniha s maľbou tanečníc na obálke. Spoznávam autora – je to Degas. Jeden z mojich obľúbencov. Naša stará otrhaná kniha skrývala všetkých impresionistov, ale Degas sa mi páčil najviac. Marty tie stránky zrejme používa na otieranie štetcov.

„Toto je Morgan,“ predstaví ma pani Campbellová.

Postaví sa, napraví si traky a zahľadí sa na mňa tými ľadovomodrými očami, až kým už jeho pohľad viac nevydržím a zrak radšej upriem na zafíkanú dlažbu pod nohami.